

POLIFONII

NR. 14, AN IV (2015)
REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
“SPIRU HARET” FOCȘANI

Revistă semestrială, nr.14, decembrie 2015

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză**
- **Prof. Iuliana Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Elena Hrușcovschi, profesor de istorie**
- **Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie**
- **Prof. Marius Măciucă, profesor de informatică**

Redactor, Alexandra Olteanu, cl. a X-a B

Redactor, Bianca Ana Maria Balosin, cl. a X-a C

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovschi

Prof. Marius Măciucă

COLABORATORI

- **Nela Nicoleta Ghiorgă, profesor de biologie, C.S.E.I „Elena Doamna” Focșani – invitat**
- **Corina Elena Agache, profesor de istorie**
- **Cezar Bîrgăoanu, profesor de matematică**
- **Stănel Ion, profesor de istorie**
- **Alexandrina Fotin, profesor învățământ primar**
- **Vasile Lefter, profesor de limba și literatura română**
- **Dănuț Săcrieru, profesor de geografie**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

CUVÂNT ÎNAINTE

Lecție de patriotism pe Acropole

Citiseam din cultura greacă lucrări științifice și legende, tragedii și comedii, poezii și discursuri filozofice etc., dar nu puteam să înțeleg această încrâncenare contemporană a poporului său în confruntarea cu mai marii Uniunii Europene, prin proteste și avertismente.

Doar o lungă excursie de la Korfu la Meteora m-a făcut să deslușesc în 12 zile că țara unde nu s-a putut impune limba cuceritorilor romani are oameni plămădiți din aura zeilor Olimpului. Grecia, punct de plecare și de întoarcere!

Am vizitat zeci de locuri, am stat de vorbă cu sute de greci, din toate categoriile sociale. Oricât ar fi de ”palicari”, oricâte ore ar sta la taifas în taverne, locuitorii vechii Helade nu uită că de aici a pornit marea cultură : filozofia, tragedia, comedia, mitologia, oratoria etc. Am fost mândru să declam în marele teatru antic un fragment din ” Despot Vodă” a lui Vasile Alecsandri. Niciodată vocea mea nu a răsunat mai emoționant ca în mijlocul arenei celebre în antichitate.

Se tot spune despre greci că nu prea muncesc. Eu aș zice că muncesc exact cât trebuie. Au de toate: o infrastructură de invidiat, măslini, portocali, lămâi, curmali, piper, plante aromatice și, de la un capăt la altul, muzee în aer liber, la care vin să se minuneze turiști din toate colțurile Planetei. Grecii știu să facă bani, punând în valoare istoria și legenda!

Secretul miracolului grecesc este unul simplu. Sunt mândri de țara lor. Vorbesc frecvent despre strămoși, sunt solidari între ei, chiar dacă de ochii lumii își critică guvernarea, în ciuda faptului că aceștia negociază la sânge tratatele cu UE. Au știința manipulării turistului dornic de ceva nou. O schimbare de gardă la Palat , deși mișcările sunt uneori stângace, devine prilej de spectacol pentru vizitatorii încântați să se fotografieze cu „robotul” intrat de serviciu, dotat cu fustă și saboți pe care abia îi ridică.

Un ghid local pentru Acropole își începe discursul turistic cu o declarație pro domo: „Sunt mândru că sunt grec. Sunt mândru de strămoșii mei!”

Intrând în rolul de ghid local, impus prin lege în Grecia, obligatoriu pentru grupurile de vizitatori, trece repede prin mitologie și istorie. Nu uită să amintească și de ajutorul dat de Tudor Vladimirescu poporului grec la vreme de cumpănă. Că drapelul României nu prea este de văzut pe meleagurile elene, asta nu se pune la socoteală!

Citind admirația pe fețele turiștilor români, nu uită să amintească de România, care oferă locuri la fel de frumoase, cunoscute de el în cei zece ani de studii și ședere în țara noastră, pe banii noștri. Suntem un popor cu dare de mână!

Ceva este de reținut de pe Acropole. Fiecare popor își are locurile proprii încărcate de legendă și istorie. Mărturiile trecutului românilor sunt privite de mulți dintre noi ca simple pietre puse sau nu în monumente. Pentru poporul lui Homer, pietrele au cântecul lor, fie că ești în Olimp, fie că ești la Delfi sau la Meteora.

Aceste harfe nevăzute adună din univers ceea ce poetic poate fi numită Simfonia Zeilor.

Profesor Vasile Lefter,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Hepatita B

1. Definiție. Agent patogen

Hepatita virală este o infecție acută sau cronică simptomatică sau asimptomatică, datorată virusului hepatitei B (VHB). Rezultatele serologice au arătat că hepatita B poate fi transmisă pe cale sexuală.

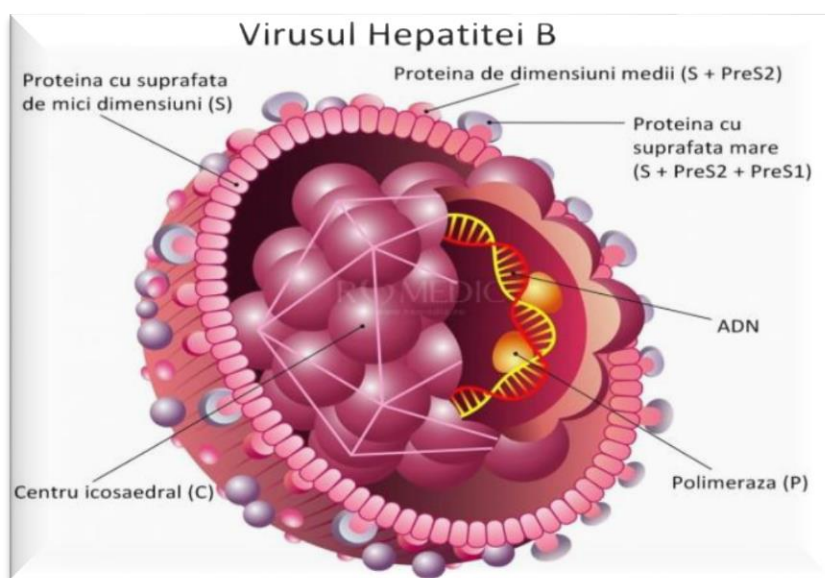

Fig. 1 Virusul hepatitei B

Virusul hepatitei B (VHB) este un adenovirus de 42 nm care aparține familiei Hepadnaviridae. În ciuda învelișului său VHB rezistă în aer, în mediu uscat și caldura, mai multe ore la 60 de grade Celsius. Au fost identificate variante de virus numite sălbatice, care determină infecții active cu replicare virală, cu absență de antigen

Hbe.

2. Epidemiologie

Hepatita B este o boală cu caracter endemic și cu o distribuție mondială importantă, afectând mai mult de 500 milioane de persoane. În Franța există de exemplu peste 100.000 de persoane infectate, virusul hepatitei B fiind responsabil și de 10-20% din totalul deceselor datorate cirozei și cancerului la nivelul ficatului și reprezintă circa 10% din totalul transplanturilor hepatice.

Virusul B a fost identificat în sânge, spermă și în secrețiile vaginale, la persoanele infectate cu VHB. Hepatita B este o boală cu transmitere sexuală deoarece o cale importantă de infectare este cea sexuală, fiind prezentă atât la homosexuali cât și la heterosexuali. În prezent sunt identificate trei grupe populaționale cu risc :

- homosexualii, au o frecvență de manifestare a hepatitei B de la 10 până la 30 de ori mai mare decât în populația generală;

- anturajul apropiat al purtătorilor de antigen HBs (proteine de la nivelul învelișului viral), 20 % dintre parteneri sunt afectați;
- heterosexuali afectați de o boală cu transmitere sexuală.

Studii realizate la nivelul pacienților care s-au adresat cabinetelor de dermatovenerologie și care nu au fost supuși niciunui factor de risc (transfuzii, tatuaje, injecții, înțepături), au pus în evidență o prevalență a markerilor VHB semnificativ crescută față de cea a unei populații marker. Și activitatea heterosexuale este un factor de risc privind contaminarea cu virusul hepatitei B. Principalii factori de risc sunt reprezentați de antecedentele unei boli cu transmitere sexuală și schimbarea frecventă a partenerilor sexuali.

3. Manifestări clinice

Primele simptome ale hepatitei B apar la aproximativ 12 săptămâni de la contaminare. Aceste simptome variază de la ușoare la severe, însă la majoritatea copiilor și adulților nu apar cu toate că virusul există în organism și poate fi transmis altor persoane.

Dintre cele mai importante simptome care sunt nespecifice bolii se pot enumera febra, durerile articulare, simptome specifice gripei, lipsa poftei de mâncare, greață, vărsături, slăbiciune, oboseală, durere abdominală în special în partea dreaptă a abdomenului, icter și urina închisă la culoare. La persoanele bolnave de hepatită cronică B simptomele variază în funcție de gradul de afectare al ficatului.

Cel mai sever simptom în acest caz este apariția cirozei însoțite de insuficiența hepatică. În majoritate, pacienții cu hepatită B cronică rămân asimptomatici timp de ani sau chiar zeci de ani, perioadă în care testele de sânge sunt nemodificate sau doar ușor modificate. În timp, însă, boala poate progresa la ciroză.

4. Diagnostic

Diagnosticul unei infecții cu virusul hepatic B se bazează în principal pe examenele serologice:

- pozitivitatea antigenului HBs și a Ig M anti-HBc în caz de hepatită B acută și a antigenului HBs și a ADN-ului VHB în caz de infecție cronică.

5. Tratament

Tratamentul se impune în caz de hepatită cronică activă, apreciabilă pe biopsia hepatică. Această biopsie va fi aplicată la pacienții purtători ai unei infecții active cu VHB (Ag HBs+, ADN VHB +, transaminaze crescute).

În prezent tratamentul se bazează pe folosirea de interferon alpha, fie pe analoge nucleozidice precum Lamivudina (3Tc), care au însă inconvenientul de a induce rezistența, precum în cazul infecției cu HIV. Acest tratament are la nivel global o eficiență scăzută (20-30%) sau observabilă într-un termen foarte lung (dispariția replicării ADN VHB negativ).

6. Prevenire

Măsurile de prevenire cele mai importante sunt cele de practicare a relațiilor sexuale protejate și de cele de vaccinare a nou-născuților. Este extrem de utilă recomandarea la subiecții nevaccinați, supuși riscului de infectare, de a efectua un examen de depistare a infecției și de vaccinare împotriva hepatitei B.

Vaccinarea se recomandă:

- tuturor subiecților nevaccinați care apelează la serviciile cabinetelor de dermato-venerologie și care au o boală cu transmitere sexuală;
- persoanelor aflate în detenție;
- homosexualilor sau heterosexualilor cu parteneri multipli;
- partenerilor sexuali și anturajului apropiat persoanelor infectate (familie, copii);
- după un contact sexual întâmplător sau cu un partener infectat, după un raport sexual traumatic (viol).

Prof. Nela Nicoleta Ghiorghiță
C.S.E.I „ELENA DOAMNA”, FOCȘANI

Sărbătorile de iarnă

Sărbătorile sunt ocazii speciale dedicate unei persoane sau unui eveniment care se desfășoară o singură dată pe an. Sărbătorile de iarnă presupun mai mult, anume înflorirea sentimentului de iubire prin manifestarea lui către cineva prin diferite modalități.

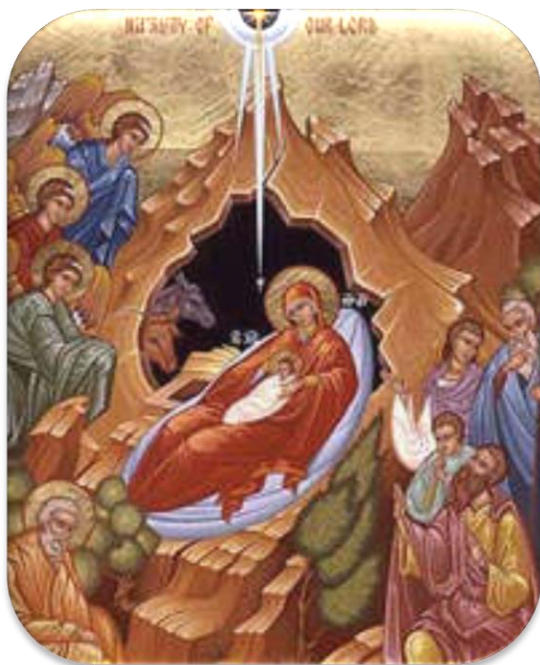
Virtutea dragostei este cea mai importantă valoare a acestei perioade, ea reprezentând întreaga esență a sărbătorilor de iarnă, fiind în acord cu scopurile lor de a îmbunătăți spiritual omul. Iubirea este cea care-l călăuzește pe creștin în această perioadă.

Sărbătorile de iarnă mai presupun și împărtășirea iubirii față de cei dragi nouă. Fiecare om are pe cineva care să-l prețuiască iar această perioadă este momentul ideal pentru împărtășirea sentimentelor față de aproapele nostru. Putem realiza asta prin săvârșire de fapte bune și față de cei cu care soarta nu a fost la fel de generoasă.

Există mai multe modalități de exprimare a iubirii față de cei dragi iar cea mai folosită este darul. Fiecare persoană găsește bucurie în acest mic simbol. Acesta nu poate fi doar material, poate fi și spiritual. Atunci când dorim binele cuiva, în mod indirect dăruim cadoul cel mai de preț: iubirea.

Pe lângă iubire mai este importantă relația omului cu Dumnezeu. Omul se poate apropia de El prin Taina Sfintei Spovedanii, aceasta presupune ștergerea tuturor păcatelor mărturisite. Uniunea cu Dumnezeu se poate realiza prin Taina Sfintei Împărtășaniei, prin degustarea trupului și sângelui lui Iisus Hristos, sufletul se curățește.

Cea mai importantă modalitate de împărtășire a bucuriei sărbătorilor de iarnă este colindul. Prin acesta ne împărtășim fericirea dată de Nașterea Domnului, slava și respectul nostru față de Dumnezeu, Iisus Hristos, Fecioara Maria.

Sfinții Părinți ne recomandă ca să nu transformăm sărbătorile de iarnă într-un prilej de destrăbălare, satisfăcându-ne poftele cele mai ciudate și patimile cele mai rafinate. Sărbătorile de iarnă nu ar trebui răpite, însă trebuie să ținem cont de faptul că această perioadă ne cere să fim mai buni cu cei din jur în primul rând și cumpătați cu noi înșine.

Nimeni nu ar trebui să petreacă singur aceste sărbători, de aceea trebuie să fim alături de cei care nu au pe nimeni. Sărbătorile de iarnă ne oferă prilejul de a fi mai buni, de a iubi și de a dăruia. Există numeroase modalități prin care putem petrece sărbătorile, însă toate trebuie se bazeze pe iubirea față de aproapele nostru și pe relația de uniune dintre noi și Dumnezeu.

Gabriel Autei,
Cl. a XI-a A
Prof. coord. Nicoleta Stanciu
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CELE MAI INTERESANTE BIBLIOTECI DIN LUME

Biblioteca este o verigă esențială a sistemului cultural din oricare societate, un tezaur pe care omenirea l-a păstrat dintotdeauna cu sfințenie. Există în lume biblioteci misterioase, labirintice, care fascinează privitorul nu numai prin conținut, ci și prin formă.

Vă prezentăm în paginile revistei câteva dintre acestea, cu speranța că într-o zi veți ajunge să rătăciți prin coridoarele lor!

Stuttgart City Library

Stuttgart City Library arată ca un magazin Apple. În exterior are forma unui cub, în interior totul este alb, cu linii drepte și mobilă rectangulară. Biblioteca și-a deschis porțile în 2011 și a fost realizată de arhitectul Eun Young Yi.

Vasconcelos Library

În Mexic există o bibliotecă intitulată **Vasconcelos Library**. Este supranumită Megabiblioteca, pentru că mărimea ei este impresionantă, peste 500.000 de cărți pot fi găsite aici. Un alt lucru interesant este aspectul acesteia, de parcă ar fi desprinsă din *Matrix*.

Biblioteca Națională din Belarus

Clădirea susține o greutate de 115 mii de tone și are 22 etaje care urcă până la o înălțime de 72,6 metri. Ea poate găzdui aproximativ 2000 de cititori și dispune de o sală de conferințe de 500 locuri.

Biblioteca din Amsterdam, Olanda

Este cea mai mare bibliotecă publică și, totodată, cel mai important centru cultural al Olandei. Clădirea este impunătoare și, privită de departe, seamănă cu un dulap pentru cărți.

Biblioteca Centrală din Seattle, Washington

Biblioteca Centrală din Seattle are 11 etaje cu înălțimea de 56 metri. Ea are o suprafață de 34000 m² și aproximativ 1,45 milioane de cărți. De asemenea, este dotată cu parcare pentru 143 de automobile și 400 de calculatoare cu acces liber pentru public.

Clădirea include caracteristici inovatoare, precum “o carte spirală” la nivelurile 6-9, care afișează întreaga colecție de nonficțiune într-o formă continuă și un living-room de 16 m înălțime de-a lungul

Bulevardului Fifth Avenue, toate adăpostite într-o formă distinctivă de romb din sticlă și oțel.

Biblioteca Centrală din Kansas, Missouri

Biblioteca Publică din Kansas este formată din Biblioteca Centrală și 9 filiale. La construirea bibliotecii au contribuit inclusiv cititorii din Kansas. Ei au fost rugați să nominalizeze cele mai importante lucrări care au legătură cu acest oraș și care să ilustreze fațada clădirii. Aparițiile editoriale menționate de cei care au participat la sondaj se regăsesc în designul inovativ al bibliotecii.

Resurse bibliografice:

<http://metropotam.ro>; <http://hyperliteratura.ro>; <http://bsclupan.asm.ro>.

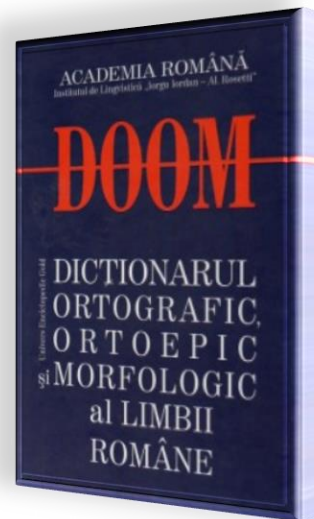
Oana Chiriță, clasa a XI-a B
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani
Prof. coord. Iuliana Canae
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

Dragi cititori interesați de normele exprimării corecte,

DOOM-ul recomandă...

Accent

☞ O singură accentuare la substantive precum: *aripă*, *avarie*, *caracter*, *ferigă*, *radar*, *regizor*, *simbol*, *simpozion*, *vermut*.

☞ Se admit **variante libere**, indicate în ordinea preferinței, pentru substantivele: *acatist*/*acatist*, *facșimil*/*facsimil*, *manager*/*manager*, *penurie*/*penurie*, *satiră*/*satiră*, *trafic*/*trafic*.

Despărțirea în silabe

☞ Numele proprii de persoane nu se despart la sfârșit de rând, ci se trec integral pe rândul următor.

☞ Se instituie ca regulă generală și obligatorie a despărțirii cuvintelor la capăt de rând **interdicția de a lăsa la sfârșit sau la început de rând o secvență care nu este silabă**: nu dușma-ni.

☞ Normele actuale optează pentru **despărțirea după pronunțare**, fiind acceptată și despărțirea după structură: *i-ne-gal*/*in-e-gal*.

Gen

Pentru substantivele care la singular înregistrează oscilații în privința apartenenței la gen (feminin sau neutru, respectiv masculin sau neutru), norma a operat următoarele delimitări:

☞ Se acceptă o singură formă de gen – masculin: *astru* (pl. *aștri*), *clește* (pl. *clești*) sau feminin: *foarfecă* (pl. *foarfeci*)

☞ Pentru substantivul *mass-media* (împrumutat din engleză), s-a admis folosirea lui ca feminin singular (*mass-media* românească), având G.-D. art. *mass-mediei*;

☞ Substantivele care evidențiază anumite însușiri (de regulă, negative) ale persoanelor au fost considerate de **ambele genuri**, nu numai masculine: *bâlbâilă*, *mațe-fripte*, *zgârie-brânză* etc.

Număr

☞ Ambele forme sunt admise ca **variante literare libere**, cu preferință pentru prima dintre ele: *anteturi/ antete, căpșuni/ căpșune, cicatrice/ cicatrici, cireșe/cireși, coperți/ coperte, niveluri/ nivele, sloganuri/ slogane*;

☞ Norma actuală acceptă formele de plural: *coloși* (nu *colosuri*), *indici* (nu *indice*), *treburi* (nu *trebi*);

☞ Substantivele omonime *vis* au forme diferite de plural: *vise* – imagine din timpul somnului, *visuri* – aspirații;

☞ S-a admis formă de plural pentru unele substantive, precum: *mafie-mafii, margarină-margarine, pepsi-cola – pepsi-cole*.

☞ Substantivele *plete* și *pomeți* sunt considerate defective de singular.

Caz

☞ Unele substantive feminine omonime la N.-Ac. singular au G.-D. singular diferit: *maică (călugăriță) – maicii; maică (mamă) – maicei/maicii/maichii*;

☞ La unele nume proprii, normele actuale admit variante de flexiune: *Ilenei/ Ileanei*;

☞ Substantivul *corabie* are G:-D. articulat *corabiei* (nu *corăbiei*).

Articol

☞ Articolul hotărât enclitic în cazul împrumuturilor și al toponimelor a căror finală prezintă deosebiri între scriere și pronunțare se leagă prin cratimă: *bleu-ul, cowboy-ul, Bruxelles-ul*.

☞ Pentru neologismele recente, chiar neadaptate sub alte aspecte, terminate în litere din alfabetul limbii române pronunțate ca în limba română, se recomandă atașarea fără cratimă a articolului: *linkul, lookul*.

Bibliografie:

- **DOOM** - Ediția a II-a, Univers Enciclopedic, București, 2005
- Lăzărescu, Rodica – *Ortografia pe înțelesul tuturor*, Editura Corint, București, 2008

Oana Chiriță, clasa a XI-a B

Prof. coord. Iuliana Canae

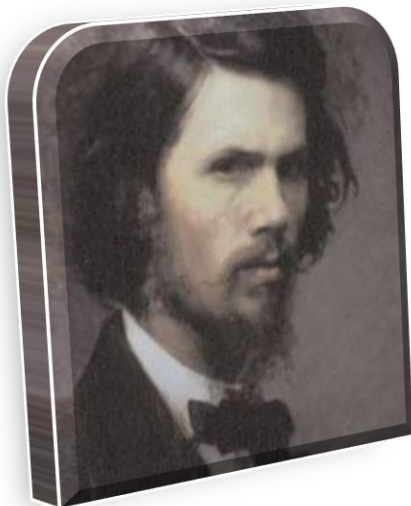
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

SUB SEMNUL TRAGICULUI...

(IPOSTAZE ALE CONDIȚIEI UMANE ÎN OPERA LUI DOSTOIEVSKI)

Ceea ce îi este caracteristic lui F.M.Dostoievski, cel mai însemnat exponent al filosofiei existențialiste din literatură, este acea predilecție extraordinară spre analiza vieții lăuntrice a omului măcinat de cele mai apăsătoare trăiri: vinovăția, teama, incertitudinea, disperarea provocată de gânduri chinuitoare, urmate de o luptă autodistructivă pentru obținerea unei anumite poziții în raporturile cu sinele, dar și cu societatea. Deși la început personajele apar în ansamblu ca fiind obișnuite și neieșind cu nimic special din tipar, acestea se remarcă mai apoi prin originalitatea și evoluția gândurilor, dar și prin implicațiile nefericite care apar în planul conștiinței, acestea ajungând să se reflecte atât în felul de a privi viața, cât și în conduita morală. Unul dintre cei mai mari creatori de destine potrivnice, dominate

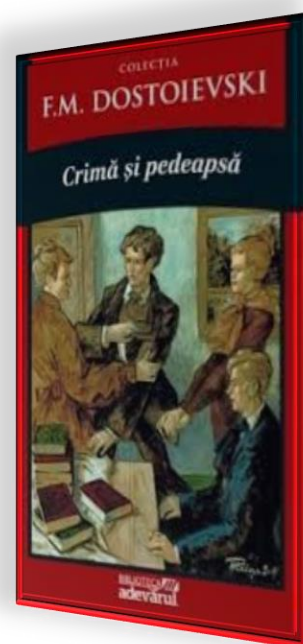
de un fatalism bolnăvicios, Dostoievski reușește să transpună în confesiunile personajelor sale aspectele negative ale societății rusești. Unicitatea operei sale constă tocmai în acest mod deosebit de a descrie „peisaje” sufletești, fiind dedicat întru totul studierii personalității umane. În preocuparea sa de a schița într-un mod cât mai realist destinul eroilor săi, în strânsă legătură cu viziunea sa artistică, Dostoievski apelează la stereotip, iar în consecință întâlnim aceleași trăsături dominante la fiecare dintre personajele sale, atitudinea negativă devenind laitmotivul operei.

Ceea ce au toate personajele dostoievskiene în comun este mediul ostil, sufocant în care trăiesc, acesta fiind potrivit unei dezvoltări psihice și fizice armonioase, făcând loc de fiecare dată unui semn de întrebare în privința acțiunilor desfășurate (Raskolnikov – „Crimă și pedeapsă”, Stavroghin Nikolai – „Demonii”, Andrei Petrovici Versilov – „Adolescentul”, Ivan Karamazov – „Frații Karamazov”). Interesant este mai ales faptul că aceste entități literare sunt investite cu puterea de a suporta povara unei astfel de vieți și tragismul situațiilor, antrenând în același timp toate resursele în vederea evadării din acea lume potrivnică. Astfel apare o deosebire fundamentală față de alte personaje din literatura rusă, precum cele ale lui Turgheniev și Pușkin, care se dezvoltă în mediile nobile din înalta societate, fiind influențate direct de aceasta, lucru care se reflectă în atitudini, preocupări, dar și în modul de gândire. O consecință a spațiului și timpului în care trăiesc personajele este și portretul fizic al acestora, schițat vag, care presupune trăsături uneori respingătoare, sinistre ca paloarea feței, vestimentația, de cele mai multe ori sărăcăcioasă, vocea puternică, în care se resimte încordarea, nervozitatea. Se observă astfel și concordanța dintre portretul psihic și cel fizic, ambele fiind determinate de spațiul și epoca în

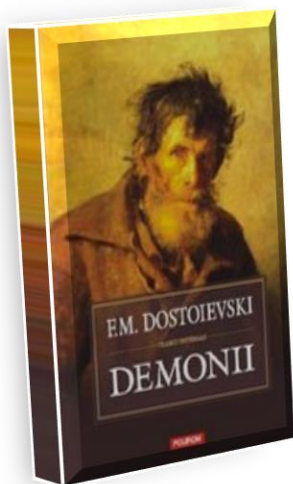
care se manifestă. Situația inițială, cât și cea finală este asemănătoare, dramatică de cele mai multe ori, tuturor personajelor centrale. La început, acestea sunt măcinate de gânduri și situații istovitoare care culminează prin decădere, instabilitate psihică până la nebunie și suicid, dar rareori apare și posibilitatea unui nou început oferit de forța cathartică a iubirii, ca în cazul lui Raskolnikov.

Analizând foarte bine acest context, apare certitudinea că personajul dostoevskian este inadapdat și simte deseori repulsie față de omul obișnuit, pe care îl privește cu ironie, încercând în același timp să se transpună în locul lui, fapt clar evidențiat într-un monolog din romanul „Însemnări din subterană” : „*Deși am spus că fierbe fierea-n mine invidiindu-l pe omul normal, n-aș vrea să fiu în locul lui, în condițiile în care îl văd (deși nu voi conțeni să-l invidiez.)*”. Se remarcă ideile contradictorii, rezultatul unui strigăt de disperare fără margini. Acest roman poate fi considerat o sinteză a întregii opere a lui Dostoievski, deoarece concentrează esența tuturor conflictelor sufletești ale personajelor sale: izolarea, fatalismul, scepticismul cu privire la cei din jur, confesiunea și relevarea celor mai ascunse trăiri, captând în cel mai înalt grad atenția cititorului care capătă rolul de martor: „*Eu am fost singurul care am descoperit tragismul subteranei, un tragism al suferinței, al autoexecuției, al conștiinței de mai bine fără puțința de a atinge acest mai bine, și, în primul rând, al convingerii nestrămutate a acestor nefericiți, că de vreme ce toți sunt așa, la ce bun să se mai îndrepte...*”

În acest sens, pot spune că întreaga poveste a lui Raskolnikov din „Crimă și pedeapsă” m-a fascinat. Fiecare frază, fiecare pagină conturează un portret amplu, dinamizat de un monolog interior dominat de mustări de conștiință și gânduri contradictorii, care se rotesc în jurul ideii principale a eroului central, conform căreia cea mai îngrozitoare faptă, crima, este scuzabilă și perfect justificabilă pentru oamenii „deosebiți” în categoria cărora el consideră că se încadrează, refuzând în același timp să fie un om obișnuit („*Crima este protestul individului împotriva unei proaste orânduiri sociale*”). El reprezintă tipul intelectualului care traversează stări puternic contrastante, datorate unei filozofii originale de viață: „*Boala și starea de spirit bolnăvicioasă se află în însușii miezul societății noastre, dar nemulțumirea generală se îndreaptă împotriva celui ce poate s-o observe*”. Conflictul principal este reprezentat de încercarea sa de a-și demonstra sieși că este nevinovat și că a făcut o favoare umanității săvârșind crima în acel context, luarea vieții unei persoane a cărei existență nu aduce nicio contribuție favorabilă: „*N-am ucis un om, am ucis un principiu*”. Această încercare a sa, de a se dovedi un „supraom” se soldează, evident, cu un eșec.

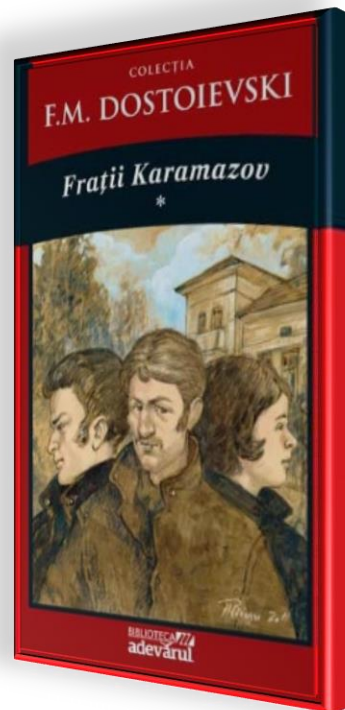
Întreaga viață îi este apoi zdruncinată de delir, instabilitate psihică, nesiguranță, toate acestea fiind efecte ale acțiunilor sale. Senzația că poate fi arestat în orice moment și că va fi nevoit să dea socoteală pentru fapta sa îi apare ca un gând imposibil de suportat: „*Ce rost ar avea să mă predau când spui că acolo, la închisoare, am să fiu la odihnă?*”. Existența sa zbuciumată ajunge să îi fie unica realitate, considerându-se nedemn de liniștea sufletească. În momentul în care devine o victimă a propriilor remușcări caută febril să se salveze prin confesiune. Întregul său destin stă sub semnul vinovăției și al remușcărilor, urmate de agravarea stării de sănătate, de unde și tragismul situației. Urmărirea traseului parcurs de Raskolnikov pe drumul menit să-l inițieze în tainele vieții, să-l facă să se descătușeze de sine și să-i reveleze ceea ce contează cu adevărat, implică de asemenea urmărirea fiecărui colțisor din mintea eroului și așteptarea frustrată ca acesta să acționeze într-un anumit sens, să-și asume fapta, eliberându-se. Deznodământul pune capăt febrilității, are o notă chiar optimistă, oferindu-i-se șansa unei noi vieți trăite în armonie cu iubirea și implicațiile ei benefice asupra destinului uman. El întrunește toate caracteristicile personajului dostoievskian de excepție și reliefează în același timp interesul scriitorului față de traseul sinuos, pe care omul, „căzut în păcat”, îl parcurge în vederea mântuirii. De aici și ideea că Dostoievski evită să schițeze oameni simpli, lipsiți de această trăsătură definitorie, păcatul, care atrage o multitudine de situații tulburătoare, menite să reliefeze drama oamenilor defavorizați de destin. Deci, chiar dacă acțiunea romanului este una complexă, captivantă, ceea ce atrage cel mai mult atenția este substanța interioară, viața lăuntrică reprezentată de trăirile și gândurile eroului pornit pe drumul ispășirii păcatului.

În „Demonii” urmărim încă un destin ce se înscrie perfect în această tipologie, cea a omului nefericit, care caută cu disperare să-și ispășească cele mai întunecate păcate. Nikolai Stavroghin se autocaracterizează ca fiind : „*un om pe jumătate mort, pe jumătate viu, complicat, crud și înțelegător*”, trădându-și, cu sinceritatea specifică a confesiunii, neliniștea și fatalismul bolnăvicios care se trage dintr-o acută vinovăție. Se mai remarcă prin aspectul fizic specific: față palidă și aspră. Dostoievski, prin arta sa, îl învăluie pe Stavroghin în mister, atribuindu-i, încă de la începutul vieții, un caracter meditativ și straniu. Este singuratic, izolat, își pierde prietenii, iar oamenii din jurul său ajung să-l privească cu o oarecare admirație pentru răceala cu care îi tratează. El poartă în sufletul său o vină chinuitoare, știind că a comis o faptă îngrozitoare. Mai ajunge să asiste și la o sinucidere, fapt care marchează începutul decăderii sufletești și, în același timp, se anticipează propriul sfârșit. În ciuda mai multor tentative de a se schimba, de a deveni mai bun, care eșuează, devine conștient că nu va mai putea fi niciodată un om cinstit și că va parcurge disperat drumul către infern. Stavroghin își recunoaște crima și alege să-și aplice singur pedeapsa. Simțindu-și degradarea morală și sufletească, în final se sinucide. Scriitorul, la fel ca în cazul celorlalte personaje, îi arată calea spre izbăvire, spre eliberarea de rău.

Andrei Petrovici Versilov din „Adolescentul” și Ivan Karamazov din „Frații Karamazov” sunt personaje foarte asemănătoare lui Stavroghin, mai ales prin detaliatele confesiuni. Versilov își dezvăluie toate defectele, cu o oarecare plăcere, dar își recunoaște și josnicia faptelor. Cel de-al doilea, Ivan Karamazov, este un intelectual învăluit în mister care ajunge, de asemenea să poarte vinovăția în suflet. În final, înnebunește, primindu-și pedeapsa dramatică.

Așadar, prin prisma personajului dostoevskian, creat după un tipar unic, cititorul pătrunde în universul ideilor marelui scriitor rus și asistă la evidențierea tuturor particularităților sufletești ale unor oameni ce poartă stigmatul vinovăției și caută cu disperare izbăvirea. Personajele lui Dostoievski, deși comit fapte îngrozitoare, dețin o conștiință activă, care nu îi lasă să-și găsească liniștea decât printr-un final potrivit fiecăruia, care să simbolizeze tragismul fiecărei existențe. Lupta fiecăruia devine astfel o căutare a absolutului în încercarea de a găsi răspunsuri la întrebările care îl frământă pe om dintotdeauna, reușind să evidențieze evoluția celor mai tainice gânduri și implicațiile lor, necunoscute până în momentul confruntării cu situațiile tensionate.

Alexandra Olteanu, clasa a XI-a B
Prof. coord. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Tradiții de Moș Nicolae

În țara noastră, tradiția este ca Moș Nicolae să aducă daruri copiilor cuminți și nuiele copiilor mai puțin ascultători. Cum sărbătoresc copiii din alte țări Sfantul Nicolae?

Tradiții de Moș Nicolae în România

Știm că în România, în fiecare seară de 5 Decembrie, copiii își curăță ghetuțele și le așează lângă ușă sau pe pervaz pentru a primi în ele cadourile de la Moș Nicolae. Cadourile de Moș Nicolae constau, de obicei, în fructe, dulciuri, accesoriu sau jucării mici, pentru că Moș Crăciun aduce cadourile mai importante.

Nu doar copiii se bucură de această sărbătoare, ci și adulții, aceștia primind de multe ori cadouri de Sfantul Nicolae.

Tradiții de Moș Nicolae în alte țări

Tradiții de Moș Nicolae în Țările de Jos

În Țările de Jos, tradițiile de Moș Nicolae se întind pe o perioadă mai lungă de timp, începând cu aproximativ 3 săptămâni înainte de Sfantul Nicolae. Pe la mijlocul lunii noiembrie, Moș Nicolae intră în țară în mod „oficial”, călătorind din Spania pe o ambarcațiune, de obicei într-o zi de sâmbătă. În duminica următoare, el sosește în Amsterdam, urmând să apară în multe alte orașe sau localități. Moș Nicolae este însoțit de ajutoare, dintre care cel mai important se numește „Zwarte Pieten” sau Petrecel Negru. În majoritatea orașelor se organizează o paradă la care participă Moș Nicolae cu ajutoarele sale, copiii și părinții lor.

O dată ce Moș Nicolae a ajuns în țară, copiii așază la fereastră o ghetuță sau un pantof, în care moșul poate să pună mici cadouri. Unii dintre copii umplu ghetuța cu un morcov sau verdeață pentru calul alb care îl poartă pe Moș Nicolae din casă în casă. În ziua de 5 Decembrie, copiii așteaptă venirea lui Moș Nicolae, care își anunță sosirea bătând la ușă, unde copiii vor găsi cadourile consistente, de obicei împachetate în cutii mari sau într-un sac voluminos.

Adulții și copiii mai mari sărbătoresc Moș Nicolae tot pe 5 Decembrie, trăgând la sorții numele unui membru al familiei căruia îi vor face un cadou. Cadoul trebuie ales cu atenție și însoțit de obicei de un poem scurt despre persoana respectivă (de obicei poemul tachinează ușor persoana care primește cadoul).

Pe 6 Decembrie, Moș Nicolae pleacă din țară, îndreptându-se spre Spania.

Tradiții de Moș Nicolae în Statele Unite ale Americii

În Statele Unite ale Americii, obiceiurile și tradițiile de Moș Nicolae diferă de la stat la stat. În unele orașe din statele formate de emigranți olandezi, precum Michigan, Iowa sau Illinois, sunt organizate parade în care Moș Nicolae, însoțit de ajutoare, defilează și împarte

cadouri copiilor. Un alt obicei, întâlnit în Milwaukee, este ca cei mici să scrie scrisorile adresate lui Moș Crăciun pe 5 Decembrie, pentru a fi adunate de către Moș Nicolae. Copiii cuminți primesc cadouri, iar cei mai puțin cuminți, primesc bucăți de cărbune, ca avertisment pentru a-și schimba comportamentul până la Crăciun.

Tradiții de Moș Nicolae în Franța

În preajma sărbătorii, copiilor li se spun povești despre Sfântul Nicolae. Dintre acestea, cea mai cunoscută este cea în care trei copii s-au rătăcit în pădure, au fost răpiți de un măcelar, dar salvați în final de către Sfântul Nicolae. În școli, copiii învață cântece și poezii despre Sfantul Nicolae și realizează desene și alte activități creative. Frecvent, Moș Nicolae vizitează școlile și oferă copiilor dulciuri și chiar mici cadouri. Acasă, copiii așază ghetuțele lângă șemineu, așteptând să fie umplute cu dulciuri de către Moș Nicolae. Chiar și copiii cuminți pot primi o nuielușă decorată cu o fundiță, pentru că orice copil a făcut cel puțin o năzbâtie .

Sursa: StNicholasCenter.org

**Prof.înv. primar Alexandrina Fotin,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani**

PANĂ MĂIASTRĂ

Oanei...

Simt slăbiciune pentru numele ei,
Simpla sa prezență mângâie clopoței.
Declarat vinovat în urma acuzației,
Caracter infim în urma atracției.

Aș vrea să mor lângă ea, să înviu în brațele sale...
Doar lacrimile martore la clipele emoționale.
Prin urmare, să simt din nou același parfum fin de petale
Și vreau să-mi cer scuze în avans pentru greșelile eventuale.

Dacă totul merge prost, am doar o rugămintă,
Chiar și în tonuri gri, nu mi-o pot scoate din minte...
Dați-mi petice, nu încurajări, să-mi acopăr rana,
Iar de nu vă place ce-am scris
... e de vină Oana.

Un elev de la 9 E
Prof. coord. Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Simion Mehedinți , un vizionar al învățământului românesc

În colecția “Biblioteca Simion Mehedinți” a apărut, sub coordonarea profesorului Costică Neagu, primul volum al “Caietelor”¹ lui Simion Mehedinți, ce cuprinde însemnările făcute din 1 aprilie 1906 și până la sfârșitul anului 1920. Însemnările acestui volum acoperă o perioadă extrem de bogată și diversă din activitatea marelui savant: profesor de geografie și etnografie la Universitatea din București, autor de manuale școlare și cursuri universitare, director la *Convorbiri literare* (1907-1924) într-o perioadă extrem de tumultuoasă a ziarului, deputat, ministru al Instrucțiunii Publice și Cultelor în Guvernul Marghiloman în perioada martie-octombrie 1918. Din această ultimă perioadă ne parvin însemnări extraordinar de importante privitoare la inspecțiile școlare efectuate de Simion Mehedinți în calitate sa de ministru, dar și în calitate de reformator al sistemului de învățământ, prin trecerea prin Parlament, cu unanimitate de voturi a două legi importante: *Legea eforiile școlare* și *Legea școlilor pregătitoare și a seminariilor normale*.

Citind aceste însemnări ești surprins în primul rând de actualitatea ideilor cuprinse în ele, de la modul în care trebuie să se realizeze o inspecție școlară până la organizarea învățământului prin generalizarea învățământului gimnazial la sate, racordarea învățământului la ceea ce numim astăzi “piața muncii”, prin axarea educației de la sate pe implementarea noțiunilor și a deprinderilor legate de activitatea agricolă, în timp ce la orașe prioritar era învățământul ce viza activitățile specifice mediului urban-comerț, meșteșuguri, industrie.

Descentralizarea învățământului, prin înființarea eforiilor școlare trebuia să ducă la ridicarea școlilor de la sate prin dania sătenilor și nu pe buget așa cum prevedea “Legea pentru comitetele școlare” promovată ulterior de noul ministru C. Angelescu în noiembrie 1918. De altfel, convingerea adâncă a lui Simion Mehedinți era că lumea satului nu se poate ridica material și spiritual, într-o țară distrusă de război, decât prin implicarea directă a școlii și bisericii în viața comunității („școala și biserica sunt cele două lumânări ale satului”)².

Simion Mehedinți sintetizează modul în care trebuie realizată inspecția școlară într-o “metodologie” de realizare a acestora ce cuprindea 7 puncte și pe care o redăm mai jos pentru a înțelege

¹ Publicarea acestui prim volum a fost posibilă datorită perseverenței și muncii asidue a profesorului Costică Neagu de-a lungul anilor, activitate ce a convins pe doamna Simona Mehedinți-Aslan, nepoată de fiu a savantului să-i permita pătrunderea în “laboratorul” intim al lui Simion Mehedinți, așa cum remarcă în prefață editorul acestui volum.

² Simion Mehedinți, *Caiete*, vol I, Ed.Terra, 2012, p.415

mai bine rolul realizării acestor inspecții, ce trebuie să se urmărească de către “corpul de control” (inspectori și revizori școlari)³:

1. Școala: curățenie;
2. Arhiva: ordine..., numărul absențelor;
3. Casa învățătorului...;
4. Biblioteca învățătorului...;
 - a). câte cărți a citit mai cu interes ?
 - b). a scris ceva?
5. Curtea: numărul copiilor, are *păsări*, are vite ?
6. Are pepinieră?
7. Casele elevilor:
 - a). care este elevul pe care l-a ridicat mai mult ?
 - b). a învățat să altoiască?
 - c). a crescut vreo pasăre, ori o vită, ori un pom care să slujească satului.

Din parcurgerea acestei “fișe” de inspecție putem să realizăm care erau dezideratele privitoare la rolul școlii în lumea satului, deziderate ce pot fi cuprinse și astăzi în ceea ce numim (în termeni mai pretențioși) “finalitatea actului educațional” sau “idealul educațional”.

În primul rând calitatea învățământului este strâns legată de calitatea slujitorilor săi. În acest sens, Simion Mehedinți trimite o *Circulară către preoți, învățători, primari, notari și alți fruntași ai satelor* prin care îi anunță că, începând din toamna anului 1918 guvernul va deschide în mai multe zone ale țării *seminare-normale satești* care să școlească fiii plugarilor despre ce se cuvine să știe un plugar și care se vor întoarce în lumea satului și *seminarii-normale orășenești* unde vor fi primiți copiii cei mai de seamă din orașe care vor învăța, timp de trei ani, ceea ce trebuie să știe un orășean vrednic. Și durata școlarizării îl preocupă pe savant, el consideră că “ Omul care e om, până la 18-19 ani, se îndrumă de ajuns. Apoi muncă în trei ramuri: comercială, meserie, industrială”⁴. Aceste seminarii-normale satești și orășenești aveau la rândul lor un corp profesoral format din absolvenți de liceu ce se vor pregăti doi ani cu profesori universitari în două Seminarii Normale Superioare înființate la Iași și București.

Misiunea învățătorului este, în viziunea lui Simion Mehedinți, cea de apostol al ideilor novatoare din toate domeniile, imaginea satului reflectă strădania dascălului prin ceea ce face la școală, ce încearcă să insuflă elevilor săi, dar mai ales prin modul în care el reușește să impună aceste idei în rândul oamenilor: “Inspecția deplină e însă privirea satului. Vezi unde este elevul lui cel lăudat. Mergi în casa

³ Ibidem, p.407

⁴ Simion Mehedinți, *Caiete*, vol. I, Ed.Terra, 2012, p.293

lui, în grădina lui...dacă satul s-a ridicat, învățătorul e bun, dacă nu și-a schimbat *grădina*, *soiul vitelor*, învățătorul e un biet mângăitor de hârtie și atât. Starea satului dă măsura învățătorului”⁵.

Simion Mehedinți îndeamnă să-și cunoască elevii, să le identifice înclinațiile, aptitudinile, pentru că “fiecare copil are un dar și toți trebuie ațâțați la muncă, iar învățătorul poate fi văzut, dacă își cunoaște copiii, ori e un adormit care înșiră acolo niște lecții și pune niște biete note”⁶.

Învățătorii trebuie să dezvolte deprinderile elevilor prin caracterul aplicativ al lecțiilor, să formeze atitudini care să ducă la o bună gospodărire, la ridicarea satelor în contextul social și politic respectiv - o țară sleită de război, cu sate pline de văduve și copii orfani.

Simion Mehedinți introducea toate această latură aplicativă legată de muncile agricole în ceea ce numim astăzi programa școlară și considera termenul extrașcolar “ un cuvânt *nerod* și *nepedagogic*.”⁷ Toate cunoștințele și deprinderile necesare realizării unei gospodării copiii trebuie să le dobândească în școală: ” Când mă duc în grădina țaranului și văd dacă copilul lui a altoit pomi, asta nu se cheamă activitate *extrașcolară*, ci *școlară* . Extrașcolară e când părăsesc firul *educației* și mă țin de cel *lucrativ*, când uit școala și urmăresc punga”⁸.

Este de notorietate stilul concis și caustic prin care Titu Maiorescu „schița” portretele personalităților vremii în paginile jurnalului dar și în corespondența sa. Într-o scrisoare trimisă în iulie 1902 lui Iacob Negruzzi în care evoca congresul Partidului Conservator desfășurat în sala Teatrului Liric se pot identifica în mod clar simpatia și prețuirea pentru Simion Mehedinți, perceput ca un lider al noii generații: ”...După impresia mea, cel dintâi între tineri a ieșit Simion Mehedinți. Și idee, și simțire (căci nu erau idei abstracte , ci simțiri prinse în idee), și dicțiune bună, și mai presus de toate acel farmec nepriceput al oratorului născut, care după cele dintâi vorbe rostite a subjugat auditorul și-l face să se înalțe și să coboare , să rădă și să plângă cu el , parc-ar fi un singur suflet...(Mehedinți are genialitate ca orator, Florescu are talent)”⁹.

Într-un discurs ținut în fața unor absolvenți ai Școlii Normale, marele savant încearcă să mobilizeze pe viitorii dascăli spunându-le că trebuie să devină “ luminătorii poporului “ și că “vitejia de război o poate avea oricine, vitejia cea mare e să fii viteaz în toate zilele”¹⁰.

Geniul oratoric (acele simțiri prinse în idee, cum scria Titu Maiorescu) al lui Simion Mehedinți pătrunde și însuflețește paginile scrise astfel că, sfârșitul celui manifest către lumea satelor - *Circulară către preoți, învățători, primari, notari și alți fruntași ai satelor* - este unul apoteotic, emoționant : „Împrejurările au făcut ca în acest an de umilire și suferință, să fie un țaran la ministerul bisericilor și școalelor. Pe toți tovarășii lui din sate precum și pe bunii români care trăiesc în orașe fără să fi pierdut

⁵Simion Mehedinți, *Caiete*, vol. I, Ed.Terra, 2012 , p.410

⁶ Ibidem , p.411

⁷ Ibidem, p.411

⁸ Ibidem, p.411

⁹ I. E. Torouțiu, *Studii și documente literare*, vol. I, p.31-32

¹⁰ Ibidem, p.419

dragostea de neam, el îi cheamă la luptă cinstită pentru ridicarea țării din ruină. După mobilizarea oștirii, e vremea să mobilizăm întregul popor”¹¹.

Într-un memoriu redactat pentru a fi prezentat Regelui pe 17 decembrie 1918 Simion Mehedinți sintetizează preocupările sale legate de problema stabilității în învățământ ca o formă de asigurare a progresului în școli știut fiind faptul că “...pe când în alte ministere, când cad guvernele, se schimbă numai secretarii generali, împreună cu ministerul, la culte și instrucție se schimbă aproape întreaga administrație - directorii de gimnaziu și subdirectorii, inspectorii și chiar revizorii județeni și ziceam : mazilirea aceasta fără judecată și fără alegere, a întregului nostru stat major, trebuie să înceteze”¹².

Tot în acest memoriu își exprima regretul că toată expertiza sa privind școala și mediul universitar sintetizată în cele două legi amintite și la realizarea cărora și-au adus contribuția „capul didactic primar și secundar” dar și universitățile și care au trecut prin parlament cu unanimitate nu au fost puse în operă: „Maiestate, renunțarea la aceste legi mi se pare, în starea de azi a școlii românești, o grea lovitură dată învățământului, începând cu cel din sate, unde eforturile și școlile pregătitoare, fuseseră primite cu mare însuflețire”¹³.

Într-o societate ieșită dintr-un război istovitor, frământată de dispute politice - căderea Guvernului Marghiloman în noiembrie 1918 - ideile novatoare ale lui Simion Mehedinți nu au fost recepționate la adevărata lor valoare, însă, ne revine nouă misiunea de a ne hrăni mintea și sufletul cu ele, de a ne încărcă cu energia pe care aceste idei le emană.

Bibliografie:

Mehedinți, Simion, 2012, *Caiete*, Editura Terra, Focșani

I. E. Torouțiu, I.E., Studii și documente literare, vol. I, p.31-32

Prof. Dănuț Săcrieru,
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

¹¹ Simion Mehedinți, *Caiete*, vol. I, Ed.Terra, 2012 , p.294

¹² Ibidem , p.277

¹³ Ibidem , p.279

STUDIU DE CAZ: Lichidarea regimului democratic – 1947

Anul 1947 a fost hotărâtor pentru instaurarea regimului comunist în România deoarece, prin diverse manevre, comuniștii și aliații lor au reușit să înlăture de pe scena politică principalele partide de opoziție, PNT, condus de Iuliu Maniu și PNL condus de Constantin I.C. Brătianu.

Liderii celor două partide nu aveau cunoștință despre înțelegerile marilor puteri SUA, Marea Britanie și URSS despre acceptarea influenței sovietice asupra României după Al Doilea Război Mondial.

În mai 1947, Iuliu Maniu a lansat părerea trimiterii în străinătate a unui grup de lideri țărăniști cu scopul formării unui guvern în exil alături de alți diplomați și fruntași țărăniști rămași în străinătate după 23 august 1944. Orice plecare în străinătate trebuia aprobată de Comisia Aliată de Control de la București care era controlată de sovietici, astfel că nu se putea pleca din țară decât clandestin. În aceste condiții s-au făcut

demersuri pentru a pleca cu două avioane de mici dimensiuni, IAR 39 care puteau zbura peste 500 de km, distanța aproximativă de la Tămădău (46 km față de București) la Istanbul. Unul dintre piloți, Romulus Lustig a informat conducerea Siguranței Statului despre intenția liderilor țărăniști de a părăsi țara. S-a realizat un plan de prindere a „fugarilor” care au fost arestați în dimineața zilei de 14 iulie 1947: Ion Mihalache, vicepreședinte PNT, cu soția, Nicolae Penescu, secretar general PNT, cu soția, Nicolae Carandino, directorul ziarului „Dreptatea” (ziarul oficial al PNT), cu soția, Ilie Lazăr, doctorul Constantin Gafenco, inginerul Gheorghe Popescu, Dumitru și Eugen Borcea. În zilele următoare au fost arestați alți membri de marcă ai PNT, a fost ridicată imunitatea parlamentară a unor lideri țărăniști din Adunarea Deputaților, printre care și Iuliu Maniu, apoi guvernul a aprobat desființarea PNT cu toate organizațiile sale de bază de la nivel local și central. Totul a culminat cu votul masiv din Camera Deputaților (29 iulie 1947) pentru desființarea PNT. A urmat intentarea unor procese liderilor țărăniști (octombrie-noiembrie 1947) condamnați la închisoare, unde mulți dintre aceștia își vor găsi sfârșitul (Iuliu Maniu, Ion Mihalache și alții).

În fața presiunilor la care a fost supus, PNL condus de Constantin I.C. Brătianu își suspenda activitatea la sfârșitul anului 1947. Se pune astfel capăt regimului democratic din România, pregătindu-se terenul pentru instaurarea comunismului, după înlăturarea ultimului obstacol, monarhia, la 30 decembrie 1947.

Activitate independentă:

S.1. „Așa cum s-a prezentat prin comunicatul Ministerului Afacerilor Interne, în dimineața zilei de 14 iulie a.c., au fost arestați pe islazul comunei Tămădău, jud. Ilfov, în timp ce încercau să se urce în două avioane I.A.R. 39, pentru a fugi în străinătate: Ion Mihalache, Nicolae Penescu, Ilie Lazăr, Nicolae Carandino și alții.

Acest grup de conspiratori urma să realizeze în străinătate hotărârile și directivele conducerii P.N.Ț., în frunte cu Iuliu Maniu, care constau în organizarea de acțiuni menite să știrbească suveranitatea națională, să primejduiască pacea și să declanșeze războiul civil. [...]

Consolidarea regimului democrat din România, prin realizările guvernului [...] și perspectiva îmbunătățirii condițiilor de trai din țara noastră, aducând strămutarea bazei de agitații a Partidului Național-Țărănesc, precum și îndemnul cercurilor imperialiste războinice din străinătate, a determinat pe Iuliu Maniu și conducerea Partidului Național-Țărănesc să trimită peste hotare acest grup din conducerea partidului.

Importanța acordată de grupările și cercurile reacționare din țară trimerii acestui grup de trădători, peste hotare, rezultă din declarația lui Iuliu Maniu la cercetări că ar fi plecat chiar personal, dacă dintr-un motiv oarecare Ion Mihalache ar fi fost împiedicat.

Faptele înșirate mai sus sunt numai o parte din crimele și trădările comise de conducerea Partidului Național-Țărănesc împotriva României și a regimului democrat, suficiente pentru a justifica măsura legală a dizolvării partidului și a tuturor organizațiilor sale anexe, pe care o solicit Domniilor-Voastre”.

(Raportul ministrului de interne Teohari Georgescu, privind dizolvarea Partidului Național-Țărănesc, 29 iulie 1947, *România viața politică în documente*, coord. Ioan Scurtu, București, 1994.)

S.2. „Am onoarea să pun la dispoziția Departamentului, pentru informarea de fond, comentariile ce urmează în legătură cu starea de spirit și atitudinea dominantă a românilor, determinate de recente arestări masive ale celor mai importanți lideri ai Partidului Național-Țărănesc, inclusiv a conducătorului său venerat, Iuliu MANIU, și de ulterioara desființare a partidului de către guvern.

Deși timp de câteva luni guvernul a desfășurat împotriva partidelor de opoziție o campanie, efectuând un număr considerabil de arestări, nu numai din rândurile național-țărăniștilor, ci și din partidele Liberal și Socialist Independent, populația României nu era câtuși de puțin pregătită să primească șocul produs de arestarea lui MANIU și a celor mai marcanți colaboratori ai săi. [...] În momentul în care scriu aceste rânduri, șocul persistă încă, multor români nevenindu-le pur și simplu să creadă că MANIU este în închisoare.[...]

Dorința de a fugi cât mai e vreme este una din cele mai frecvente atitudini ce se manifestă astăzi în România și, așa cum am arătat mai sus, ea nu este în nici un caz limitată la ceea ce se înțelege în general prin opoziție. Acest complex al fugii arată, poate mai mult decât orice, starea psihică a poporului român în momentul de față. În istoria ei tulbure, România a trecut prin multe invazii, dar nici una nu a adus poporul într-o astfel de stare de disperare și deznădejde ca actuala ocupație sovietică”.

(Raportul lui Roy M. Melbourne, reprezentantul SUA în România, către secretarul de stat al SUA, despre starea de spirit în România după arestarea liderilor național-țărăniști, 28 august. 1947, *România viața politică în documente*, coord. Ioan Scurtu, București, 1994.)

Citiți S.1 și S.2 și răspundeți următoarelor cerințe:

1. Identificați două modalități de acțiune ale guvernului asupra P.N.Ț.
2. Descrieți pe scurt efectul arestării lui Iuliu Maniu asupra societății românești.
3. Selectați din textul S.1 termeni specifici limbajului uzitat de comuniști.
4. Precizați motivele desființării P.N.Ț și arestarea liderilor acestui partid.

Momentul arestării liderilor țărăniști la Tămădău

Ziarul „Scântea” din 13 noiembrie 1947

Priviți cu atenție cele două imagini de mai sus și descrieți momentele pe care le reprezintă.

Teme de reflecție:

1. Căutați pe internet informații despre procesul intentat țărăniștilor în 1947.
2. Comentați fraza de pe frontispiciul ziarului „Scânteia” din 13 noiembrie 1947: „Banda de complotiști, trădători de țară și spioni și-a primit pedeapsa meritată!”

Prof. Ion Stănel
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

**Lichidarea regimului democratic -1947.
Alegerile parlamentare din noiembrie 1946, moment decisiv în disoluția
statului democrat român.**

Lovitura de stat de la 23 august 1944 care a dus la îndepărtarea guvernului Antonescu de la conducerea României și, prin aceasta, la întoarcerea armelor împotriva fostei aliante, Germania nazistă, a fost un moment istoric dător de mari speranțe. Speranța românilor de a se încheia mai curând războiul și de se reveni la normalitate, un reper al acestei normalități fiind situația interbelică, speranța Casei Regale, a „partidelor istorice” și a forțelor sociale care le susțineau de a se restabili regimul democratic și, mai ales, speranța, apropiată de certitudine, a forțelor comuniste de a prelua puterea și de a transforma România în satelit al U.R.S.S.

Spre dezamăgirea și nenorocirea majorității societății românești nu s-au îndeplinit decât speranțele forțelor comuniste. Astfel, perioada anilor 1944-1947 a fost un parcurs galopant al României în sensul integrării ei în „lagărul comunist”. Din noiembrie 1944, până în martie 1945 guvernele numite de regele Mihai au căzut în cascadă, zădărniciind efortul monarhului român de a restabili democrația interbelică și de a stăvili ofensiva P. C. din România pentru monopolizarea puterii.

Instalarea la 6 martie 1945 a guvernului condus de Petru Groza a fost primul mare triumf al comuniștilor în acapărarea puterii politice. Încercarea regelui Mihai de a determina demisia acestui guvern prin declanșarea „grevei regale” a fost destinată eșecului din cauza sfidării acestui gest de către sovietici și din cauza compromisului stabilit între Aliați cu privire la includerea în guvern a câte unui reprezentant al celor două „partide istorice”: Emil Hațieganu din partea P.N.Ț. și Mihail Romniceanu din partea P.N.L.

Din ianuarie 1946 forțele comuniste și-au focalizat toate energiile spre o nouă și majoră țintă politică: dobândirea puterii legislative. În acest sens, guvernul Petru Groza a desfășurat acțiuni concertate pentru pregătirea, organizarea și desfășurarea alegerilor parlamentare de la 19 noiembrie 1946.

De la începutul anului 1946 forțele guvernamentale au desfășurat acțiuni intense de propagandă dublu direcționată: o propagandă apologetică la adresa guvernului, care ambala regimul politic în culori luminoase și una deosebit de virulentă la adresa forțelor de opoziție. Aceste forme de propagandă la care se adăugau mitingurile, demonstrațiile organizate în sensul formării unui curent de opinie favorabil puterii comuniste aveau drept țintă o populație românească istovită de ororile războiului, înspăimântată de spectrul foametei care începea să cuprindă România și destul de confuză din punct de vedere politic. Cu alte cuvinte, se crease o situație care transforma o parte semnificativă a societății românești în masă de manevră, vulnerabilă la formele de amnipulare la care au recurs autoritățile guvernamentale.

Prin pregătirea terenului pentru cucerirea puterii legislative, guvernul Petru Groza a organizat niște „alegeri fără opțiune”¹⁴. Au fost două momente hotărâtoare în acest sens: 1. constituirea Blocului Partidelor Democratice la 17 mai 1946, coaliție electorală care reunea în jurul Partidului Comunist din România toate forțele politice comunistoide; 2. Adoptarea, la 13 iulie 1946, a Decretului – lege nr. 2219 privind alegerile pentru Adunarea Deputaților.

Organizarea și desfășurarea alegerilor parlamentare din noiembrie 1946 au însemnat derularea unui șir mare de fraude, unele mai abile și mai subtile, altele de-a dreptul grosolane, care au dus la rezultatul așteptat de comuniști: câștigarea alegerilor. Rezultatele oficiale au fost

¹⁴ Țărău, Virgiliu, *Alegeri fără opțiune*, în *Dosarele Istoriei*, An V, nr. 11 (51), 2000

comunicate la 23 noiembrie 1946 și indicau „succesul” BPD care, împreună cu Uniunea Populară Maghiară au „obținut” 79,86% din voturile electoratului¹⁵ (68,70% din voturi erau ale BPD). În realitate, ca urmare a cercetărilor făcute, s-a conchis faptul că, în ciuda presiunilor exercitate asupra populației, BPD a obținut între 40-47% din voturile alegătorilor. Lesne de înțeles, diferența dintre cele două rezultate, cel real și cel declarat, este rezultatul fraudelor făcute la nivelul comisiilor electorale.

După publicarea rezultatului alegerilor, reprezentanții opoziției, în special Iuliu Maniu, au protestat în mod vehement, reclamând fraudele electorale, dar fără niciun rezultat.

Odată câștigată puterea legislativă, tăvălugul forțelor comuniste nu a mai putut fi stăvilit. În cursul anului 1947 au fost lichidate ultimele baricade ale opoziției. „Incidentul” de la Tămădău a dat lovitura de grație celui mai puternic partid istoric din acel moment, PNȚ. Supus presiunilor guvernamentale și conștient că orice încercare de rezistență, în noile condiții, era destinată eșecului, PNL s-a autodizolvat. Izolat cu totul și fără nicio speranță de primire a vreunui sprijin extern, regele Mihai a fost nevoit să cedeze, în urma unui șantaj mizerabil, și să semneze la 30 decembrie 1947 actul de abdicare de la conducerea României. De la începutul anului 1948 România intra sub zodia neagră a „ciumei roșii”.

Activitate independentă:

I. Citiți cu atenție sursa de mai jos:

S1. „Art. 1. Alegerea deputaților se face de cetățenii români în vârstă de cel puțin 21 de ani împliniți.

Art. 2. Pot fi aleși deputați cetățenii români în vârstă de cel puțin 25 de ani împliniți și având domiciliul în România.

Art. 3. Femeile au drept de vot și pot fi alese în Adunarea Deputaților în aceleași condițiuni ca și bărbații.

Art. 4. Funcționarii publici, cu excepția militarilor activi și a membrilor Corpului Judecătoresc, pot fi aleși în Adunarea Deputaților; militarilor activi pot fi aleși în cazul când îndeplinesc funcția de ministru sau subsecretar de stat.

Cei care candidează vor fi puși în concediu, fără salariu pe tot timpul alegerilor, de la data depunerii candidaturii, iar în cazul când au fost aleși concediul va fi prelungit până la expirarea mandatului. Această dispoziție nu se aplică miniștrilor și subsecretarilor de stat.

Art. 5. Cei care au dobândit cetățenia română prin naturalizare nu au drept de vot și nu pot fi aleși în Adunarea Deputaților decât după 6 ani de la data naturalizării.

Art. 6. Sunt incapabili de a fi alegători sau aleși: cei puși sub interdicție sau consiliu judiciar, cei puși sub curatelă, potrivit legii XX din 1877, precum și cei care sunt declarați în stare de faliment și nu sunt reabilitați.

Art. 7. Sunt nedemni de a fi alegători sau aleși: (...)”

(Decretul-lege nr. 2219 din 13 iulie 1946 privitor la alegerile pentru Adunarea Deputaților. Monitorul Oficial nr. 161 din 15 iulie 1946)

Sursa: http://fp.kross.ro/pdf/le_1946.pdf

¹⁵ Țurlea, Petre, *Alegerile parlamentare din noiembrie 1946. Ilegalități flagrante, rezultat viciat*, în *Dosarele Istoriei*, An V, nr. 11 (51), 2000

Răspundeți următoarelor cerințe:

1. Accesați link-ul de mai sus pentru a citi textul integral al Decretului 2219 din 13 iulie 1946 și identificați măsurile restrictive privind capacitatea electorală a unor cetățeni, stabilite în art. 7 al decretului.
2. Explicați motivul pentru care au fost introduse aceste restricții.
3. Comparați regimul electoral instituit prin prevederile sus-menționatului decret cu cel instituit prin prevederile Constituției din 1923.

2. Citiți cu atenție sursa de mai jos:

S2. „Opoziția a fost împiedicată să se manifeste electoral. Consistența și vizibilă a fost ocuparea întregului spațiu public al orașelor, prin manifestări de amploare în favoarea BPD. S-a instituit un monopol mediatic, prin controlul exercitat asupra presei scrise și a radioului. S-au pus în mișcare caravane cinematografice. Toți funcționarii publici au fost înregimentati în BPD. Organizațiile partidului comunist de la toate nivelurile – din întreprinderi, instituții, cartiere, strazi, clădiri sau pur și simplu casele alegătorilor – au fost folosite ca structuri de „iradiere politică”. Rolul lor, așa cum îl definea Miron Constantinescu, era „să lămurească prin forme dibace pe femeia casnică, pe micul meserias, pe băcanul din colț” să voteze BPD. Pe parcursul anului 1946 comunistii au comandat constant diferitelor structuri ale administrației de stat – poliție, jandarmerie, primării – efectuarea unor adevărate sondaje de opinie în care să fie evaluate șansele BPD în alegeri. Cum rezultatele celor inițiale nu au fost satisfăcătoare, s-a procedat la corijarea cifrelor, astfel încât, în noiembrie 1946, s-a ajuns la procente apropiate de ceea ce au dorit comandarii lor.”

(Interviul acordat de istoricul Virgiliu Țărău reporterului Jurnalului Național Cristina Diaconu)

Sursa: <http://istoriacomunismului.blogspot.ro/2006/07/noiembrie-1946-electoratul-din-ardeal.html>

Răspundeți următoarelor cerințe:

1. Accesați link-ul de mai sus pentru a citi textul integral al interviului din care a fost selectat textul de mai sus;
2. Identificați, în acest interviu, măsurile întreprinse de autoritățile comuniste pentru a-și asigura victoria în alegeri;
3. Prezentați opinia istoricului Virgiliu Țărău cu privire la șansele de reconstituire fidelă a rezultatelor reale ale alegerilor parlamentare din 1946;
4. Accesați următoarele link-uri:
 - <http://www.contributors.ro/cultura/%E2%80%9Ealegatori-opri%C8%9Bi-de-la-vot%E2%80%9D-cum-au-falsificat-comuni%C8%99tii-alegerile-din-1946/> - Adrian Ciofleană, „Alegătorii opriți de la vot”. Cum au falsificat comunistii alegerile din 1946
 - <http://www.crisana.ro/stiri/reportaj-24/fraudarea-alegerilor-din-noiembrie-1946-70496.html> - Teodor Filip, *Fraudarea alegerilor din 1946*

În urma lecturării materialelor accesate prin toate link-urile recomandate, realizați un eseu cu titlul: „Alegător în anul 1946”.

III. Comentați următoarele butade:

- a) Foaie verde de cicoare
Votezi “ochi” și iese “soare”
- b) Nu contează cine votează, contează cine numără voturile.

IV. Analizați imaginile de mai jos:

1. Campanie electorală a BPD

2. Conferința BPD-24 oct. 1946

3. Afiș electoral al BPD

4. Scânteia, 22 nov. 1946

Comentați pe marginea acestor imagini, identificând elementele semnificative ale fiecăreia dintre acestea.

V. Temă de reflecție: Stabiliți conexiuni între practicile politice, inclusiv cele electorale, utilizate de comuniști în anii 1944-1947 și cele ale exponenților regimului democratic românesc din perioada interbelică.

Prof. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

CALENDAR ISTORIC

S-a petrecut în iulie**3 iulie 987**

Hugo Capet este încoronat rege al Franței. Din timpul vieții l-a asociat la tron pe fiul său, Robert Capet, instituind prin această practică, urmată cu succes de fiul și nepotul său, cea mai longevivă dinastie franceză, dinastia capetienilor. Punând bazele monarhiei ereditare, Hugo Capet a contribuit în mod semnificativ la centralizarea statului feudal francez.

S-a petrecut în august**10 august 1913**

Este semnat Tratatul de Pace de la București prin care se pune capăt celui de-al doilea război balcanic. Acest război a pus față în față ca beligeranți Bulgaria, pe de o parte, Grecia, Serbia Turcia și România de cealaltă parte. Deși contribuția României la acest război a fost minoră, calitatea ei de gazdă a lucrărilor conferinței indică influența pe care o avea statul român în zonă. Ca urmare a înfrângerii Bulgariei, Serbia și Grecia își împart Macedonia, iar România alipește Dobrogei Cadrilaterul.

S-a petrecut în septembrie

4 septembrie 476

Odoacru, căpetenie a unor triburi germanice (rugi, sciri și heruli), cu statut de ofițer federat în armata romană, ajunge la Ravenna și îl debarcă pe ultimul împărat al Imperiului Roman de Apus, Romulus Augustulus. Acest moment a reprezentat prăbușirea Imperiului Roman de Apus, în condițiile în care Odoacru a trimis însemnele imperiale la Constantinopol, mulțumindu-se a se proclama rege al Italiei.

S-a petrecut în octombrie

2 octombrie 1442

Iancu de Hunedoara obține o victorie răsunătoare în bătălia de pe Valea Ialomiței (pe cursul superior al râului), prevenind o invazie a trupelor otomane pe teritoriul Transilvaniei. Era a treia victorie succesivă pe care o obținea voievodul Transilvaniei în același an, după ce reușise să înfrângă armatele otomane în primăvara anului 1442, în apropiere de Sibiu, mai apoi, în vara anului 1442, în bătălia de la Poarta de Fier a Transilvaniei. Victoriile pe care și le asumase în luptele cu turcii l-au recomandat pe Iancu de Hunedoara drept persoana cea mai potrivită să stea în fruntea armatelor creștine care au desfășurat "Campania cea Mare" la sud de Dunăre în anul 1443.

S-a petrecut în noiembrie

1 noiembrie 1520

Fernando Magellan descoperă întâmplător strâmtoarea care avea să-i poarte numele mai târziu. În această zi a anului 1520 s-a dezlănțuit, în apropierea Capului Fecioarelor, o furtună terifiantă, cu atât mai mult, cu cât ziua respectivă era sărbătorită ca zi a morților. Corăbiile lui Magellan au fost aruncate în această strâmtoarea, numită atunci Strâmtoarea Tuturor Sfinților. Prin această descoperire s-a asigurat o legătură mai lesnicioasă între Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific, evitându-se navigația la sud de Capul Horn, zonă considerată foarte periculoasă.

S-a petrecut în decembrie

2 decembrie 1805

Are loc bătălia de la Austerlitz, intrată în istorie cu denumirea de “bătălia celor trei împărați”. Deși trupele lui Napoleon se aflau în inferioritate numerică față de trupele ruso-austriece comandate de țarul Alexandru I, în apropiere de Brno (Cehia de azi), împăratul Franței a obținut o victorie strălucită care a eclipsat, aruncând în uitare înfrângerea pe care o suferise flota franceză în bătălia de la Trafalgar. Destinul îi oferea lui Napoleon un cadou impresionant la un an de la încoronare.

Prof. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

LUPTA LUI IULIU MANIU PENTRU APĂRAREA

REGIMULUI DEMOCRATIC - 1947

Lupta lui Iuliu Maniu pentru apărarea regimului democratic în România , după 23 august 1944, a fost, fără îndoială, una memorabilă pentru istoria românilor, aceasta fiind cunoscută nu doar în țară, ci și în mediile oficialităților străine.

Încă din data de 10 decembrie 1944 Iuliu Maniu declara într-un *Memoriu* adresat Londrei că “Dacă intenția Marii Britanii este ca România să treacă cu totul sub controlul sovietic” el este gata să se sacrifice și să pregătească poporul român pentru acest lucru. Dar dacă guvernul englez nu intenționează să procedeze astfel, atunci el este gata “ să lupte împotriva comunizării țării până la moarte”.

Demersurile sale anticomuniste puse în slujba apărării valorilor democrației s-au manifestat evident după ocupația militară sovietică și au fost cunoscute de reprezentanții Occidentului în România în perioada premergătoare instaurării, *de jure*, la putere a regimului comunist. Iuliu Maniu era convins că fără concursul statelor din Occident principiile democrației în România n-ar fi rezistat în fața prigoanei sovietice. Astfel, în *Manifestul către poporul american*, din 16 octombrie 1945, arăta că România este “o țară satelit” a URSS și că, pentru a scăpa de această situație este necesară implicarea SUA în lupta românilor pentru apărarea principiilor democrației.

În *Jurnalul* lui C.V.R. Schuyler (șeful Misiunii militare americane la București și reprezentantul SUA în Comisia Aliată de Control pentru supravegherea aplicării Armistițiului cu România, în anii 1944-1947) sunt amintite informații privind locul și rolul lui Iuliu Maniu în confruntările politice și încercările sale disperate de a convinge democrațiile occidentale să intervină în folosul României pentru a o salva de “pericolul roșu”. Acestea sunt evidențiate în întâlnirile lui Maniu cu Schuyler din 12 martie, 6 iunie,

21 noiembrie 1945 sau 17 mai 1946.

De asemenea, lupta lui Iuliu Maniu pentru principiile democratice era cunoscută și de James Marjoribanks, adjunctul lui Le Rougetel - Șeful Misiunii politice britanice la București- care ținea la curent Londra cu evenimentele din București din ianuarie-martie 1945, evidențiind rolul lui Iuliu Maniu și al publicațiilor PNȚ.

Demersurile lui Iuliu Maniu sunt cunoscute și de ambasadorul A.Clark Kerr la Moscova care înștiința Foreign Office că presa sovietică îl eticheta pe Iuliu Maniu drept “fascist”.

Încercările liderului PNȚ de a apăra valorile democrației cu sprijin occidental au luat sfârșit în vara anului 1947, când, considerând că în România nu mai există libertate de opoziție, solicită Misiunilor americană și engleză să înlesnească plecare din țară a unor fruntași ai PNȚ pentru a putea intensifica, în exterior, lupta contra regimului comunist, însă acestea refuză să se implice.

Pe 14 iulie 1947, ca urmare a unei capcane puse la cale de serviciile secrete ale

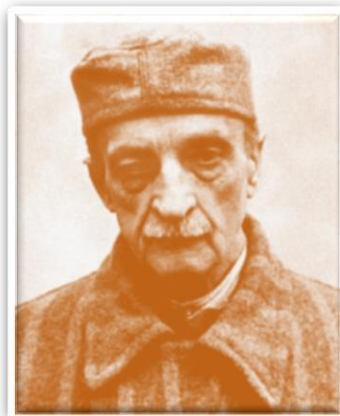

autorităților, sunt arestați la Tămădău, la 46 km de București, sub acuzația de “fugă într-o țară străină “ zece lideri ai PNȚ, iar trei zile mai târziu, sub acuzația că sunt “ implicați într-o acțiune de răsturnare a regimului din România”,

Parlamentul hotărăște ridicarea imunității parlamentare unui număr de șase deputați ai PNȚ, printre care și Iuliu Maniu.

Pe 29 iulie 1947 Jurnalul Consiliului de Miniștri consemna dizolvarea PNȚ și închiderea sediilor partidelor, confiscarea arhivelor și a corespondenței, lichidarea patrimoniului partidului.

În perioada 30 octombrie-12 noiembrie 1947 a avut loc procesul înscenat conducătorilor PNT, cele mai grele sentințe fiind pronunțate în cazul lui Iuliu Maniu și Ion Mihalache, respectiv temniță grea pe viață. Astfel, între anii 1947-1951, Iuliu Maniu este închis la Galați, fiind, apoi, transferat la Sighet.

Pe 5 februarie 1953, la o lună după împlinirea vârstei de 80 de ani, Iuliu Maniu moare, trupul neînsuflețit fiindu-i aruncat în groapa comună a cimitirului închisorii, fără niciun semn distinctiv.

Bibliografie selectivă:

- Buzatu,Gh., *Pe urmele lui Iuliu Maniu în arhivele anglo-americeane*, în “Dosarele istoriei”, An II,Nr.9(14), 1997.
- Schuyler, C.V.R., *Misiune dificilă. Jurnal (28 ianuarie 1945-20 septembrie 1946)*, Ed. Enciclopedică, București,1997.

Prof . Agache Elena Corina
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

MENS SANA IN CORPORE

PRINTRE NORI

Cu toții ne-am întrebat ce face un alpinist, cât de frumos și cât de greu e sa fii unul. Astăzi vă voi prezenta pasiunea mea, riscurile la care mă expun și frumusețea muntelui.

Prima mea expediție a fost iarna, cu o echipă de patru oameni ce voiam să ajungem pe vârful Omu la 2505 m. altitudine. Eram cuprins de emoții, la fiecare pas prin zăpadă simțeam că mă îngreunam, dar nu voiam să renunț, așa că am continuat ascensiunea. După multe ore de mers, ne-am atins țelul, și am cucerit vârful, primul meu vârf.

Mă uitam la ceilalți oameni ce urcau și atunci am realizat cât de mici suntem față de măreția naturii. După această expediție, am luat o pauză de trei luni, deoarece era primăvară, cel mai periculos anotimp pentru a urca pe munte, fiindcă vremea se încălzește și sunt numeroase avalanșe, așa că din vară am reînceput escaladatul. Aveam cate o expediție din două în două

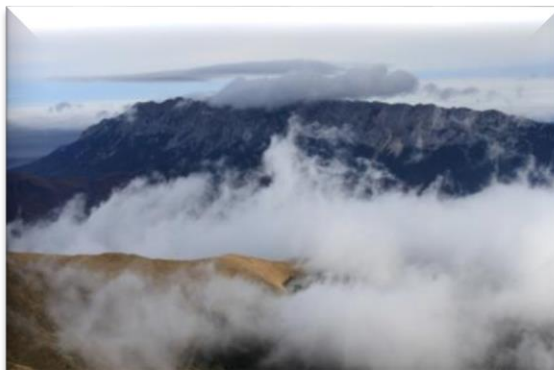

săptămâni, cuceream vârf după vârf și vedeam lucruri impresionante la care mulți doar visează să le vadă.

15 vârfuri am reușit să cuceresc în anul acesta: Vf.Omu (2505m.); Vf.Ciucaș (1954m.); Vf.Piatra Mare (1844m.); Vf.Moldoveanu-acoperișul Romaniei (2544m.); Vf.Hășmașul Mare (1793m.); Vf.Piatra Singuratică (1608m.); Vf.Toaca (1904m.); Vf Laitel (2390m.); Vf.Turnu (1923m.);

Vf.Padina Popii (2025m.); Vf.Ascuțit (2150m.); Vf.Piatra Mică (1816 m.); Vf. Scara (2422m.); Vf.Negoiu (2535m.); Vf.Papusa (2393m). Drumetiile mereu au fost însoțite de bucurie și bună dispoziție, dar au fost și momente critice în care viața noastră a fost într-un real pericol. Lipsa surselor de apă, deshidratarea, lipsa poftei de mâncare, amețeli, dezorientări, frigul, vântul puternic, animalele salbatice, accidentările, epuizarea sunt doar câteva probleme cu care ne confruntam, acestea

putând face diferența dintre viață și moarte. Fiind conștienți de zicala „Alpinistul când urcă pe munte, trupește începe să practicăm unul din cele sporturi din lume, grijă de noi și să nu cu nimic, doar

moară!” și că mai periculoase încercăm să avem „supărăm” muntele admirandu-l.

Așa cum fiecare om are așa sunt și munții, fiecare mister, măreție și cu oferite. Cascade de nori, sute de metri, râpe impresionante, curcubeie sferice, jocuri de lumini și cerul noaptea sunt doar câteva motive pentru a te desprinde de oraș și a urca sus și lumea să fie astfel la picioarele tale.

Ștefan Ider,
Clasa a X-a B
Prof. coord. Nicoleta Stanciu,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

PROBLEME

Pentru cei din clasa a IX a

Află numărul adunând rațiile din progresele aritmetice: 3 ,10,17 și 18,21,24

Pentru cei din clasa a X a

Află y din: $2^{x+3} + 2^{x+1} = 2^x \cdot y$

Pentru cei din clasa a XI a

În Z_{12} aflați clasa următoarei adunări: $\hat{3} + \hat{4} + \hat{3}$

Pentru cei din clasa a XII a

Aflați determinantul matricei A:

$$A = \begin{vmatrix} 4 & 6 \\ 3 & 7 \end{vmatrix}$$

Numărul rezultat în toate poate fi preferatul vostru.

Propuse de:

Gabriel Autei, clasa a XI-a A

Prof. coord. Cezar Bîrgăoanu

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Medalion - Wolfgang Amadeus Mozart

Wolfgang Amadeus Mozart, s-a născut la 27 ianuarie 1756 și a murit în data de 5 decembrie 1791. El a fost unul din cei mai importanți și talentați creatori în domeniul muzicii clasice.

Înfățișarea compozitorului a fost descrisă de către tenorul Michael Kelly, în lucrarea sa "Reminiscences", ca fiind : " un bărbat foarte scund, foarte subțire și palid, cu păr des și blond, de care era destul de mândru "

Încă de mic copil, Mozart, a început să își arăte talentul, astfel încât la vârsta de 5 ani el compunea deja mici piese, pe care I le cânta tatălui său ca mai apoi acesta să le transcrie. Primele spectacole au început în 1762, într-un lung turneu de concerte. Călătoriile sale însă, nu trebuie înțelese ca niște excursii pline de succes și răsfăț pe la diverse curți ale Europei. Dimpotrivă, acestea erau în majoritate foarte istovitoare.

În 1773, a fost angajat la curtea de la Salzburg, având ocazia să abordeze diverse genuri muzicale, dar această ședere a fost întreruptă când a făcut două călătorii lungi în căutare de alt loc de muncă, demisionând în anul 1777 din funcția ocupată la Salzburg. Se decide totuși în 1781 să plece la Viena, unde înregistrează primul mare succes cu opera " Răpirea din Serai ", urmând astfel să dea numeroase concerte publice și private.

Între 1784 și 1786, Mozart realizează în medie o compoziție la fiecare două săptămâni, cele mai multe fiind adevărate capodopere. Începând din luna noiembrie 1791, sănătatea lui Mozart se degradează progresiv.

Cauza morții sale nu poate fi cunoscută cu certitudine. Certificatul oficial de deces indică "febră militară severă ", referindu-se la o erupție cutanată care seamănă cu semințele de mii, dar aceasta este o descriere insuficientă pentru a da un diagnostic conform medicinei moderne. Cercetătorii au enumerat cel puțin 118 cauze de deces, inclusiv trichineloză, gripa, otrăvirea cu mercur și o boală renală rară.

În scurtă sa viață, Mozart a compus un număr enorm de opere, majoritatea fiind neegale în frumusețe și profunzime. A fost autorul a 41 de simfonii, a compus 27 concerte pentru pian și orchestră, 7 concerte pentru vioară, concerte pentru clarinet, pentru harpă și flaut, pentru corn, 2 simfonii concertante, divertismente și serenade.

Sunt de menționat și cele 6 cvartete pentru coarde dar și cele 17 opere, jucate și astăzi pe scenele tuturor teatrelor de operă din lume (" Răpirea din Serai" , " Nunta lui Figaro " , " Don Giovanni " , " Così fan tutte" , "Flautul fermecat "). A mai compus 19 mise, cantate, motete pentru soprană și orchestra, oratoriul " Die Schuldigkeit des ersten Gebots " și, în cele din urmă, "Requiem"-ul în re major.

Una din cele 17 opere a lui Mozart, menționate mai sus, este " Don Giovanni " , a cărei muzică a fost compusă de el pe un libret scris în limba italiană de Lorenzo Da Ponte. Premiera a avut loc la Stadetheatre din Praga, pe 29 octombrie 1787, sub conducerea muzicală a compozitorului.

Această premieră a fost primită cu mult entuziasm din partea publicului, așa cum se întâmpla de fapt, în general cu operele lui Mozart. Prager Oberamtszeitung spunea că : " cunoscătorii și muzicienii spun că la Praga nu s-a mai auzit așa ceva " și că " opera... este extrem de dificil de interpretat " , iar Gustave Flaubert, într-o scrisoare adresată poetei Louise Colet, aprecia această operă ca fiind "Unul din cele mai bune trei lucruri pe care le-a făcut Dumnezeu - celelalte două fiind Hamlet și marea" .

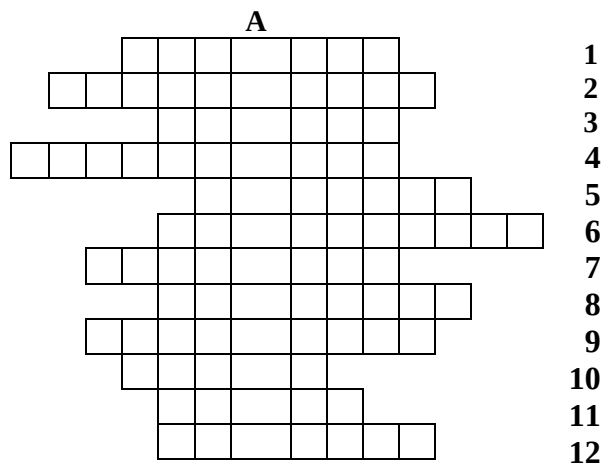
Geniul său componistic, ilustrat în prodigioasa creație muzicală pe care ne-a lăsat-o moștenire, îndreptățește afirmația lui Joseph Haydn conform căreia "posteritatea nu va mai vedea un asemenea talent în următorul secol"

Neli Maria Cepoiu,
Clasa a IX-a F
Prof. coord. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Lirică hibernală

1. Otilia ...
2. Vasile...
3. Elena...
4. Alexandru...
5. George...
6. George...
7. Nichita...
8. Adrian...
9. Ion...
10. Ștefan...
11. Demostene...
12. Alexandru...

Pe orizontalele 1-12 trebuie înscrise numele a 12 poeți români care au abordat tematica hibernală. La o dezlegare corectă a grilelor orizontale, pe verticala A-B se obține titlul unei frumoase poezii înscrise în aceeași tematică.

Ocrotitoare
(Monoverb: 5-10)

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

1. <i>Lecție de patriotism pe Acropole</i> , prof. Vasile Lefter	p. 3
2. <i>Hepatita B</i> , prof. Nela Nicoleta Ghiorghiță	p. 4
3. <i>Sărbătorile de iarnă</i> , Gabriel Autei, cl. a XI-a A	p. 7
4. <i>Cele mai interesante biblioteci din lume</i> , Oana Chiriță, cl. a XI-a B	p. 9
5. <i>DOOM-ul recomandă...</i> , Oana Chiriță, cl. a XI-a B	p.12
6. <i>Sub semnul tragicului</i> , Alexandra Olteanu, cl. a XI-a B	p.14
7. <i>Tradiții de Moș Nicolae</i> , prof. Alexandrina Fotin	p.18
8. <i>Oanei...</i> , elev cl. a IX-a E	p.20
9. <i>Simion Mehedinți, un vizionar al învățământului românesc</i> , prof. Dănuț Săcrieru	p.21
10. <i>Studiu de caz – Lichidarea regimului democratic – 1947</i> , prof. Stănel Ion	p.25
11. <i>Alegerile parlamentare din noiembrie 1946, moment decisiv în disoluția statului democrat român</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.29
12. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.34
13. <i>Lupta lui Iuliu Maniu pentru apărarea regimului democratic – 1947</i> , Prof. Elena Corina Agache	p.37
14. <i>Printre nori</i> , Ștefan Ider, cl. a X-a B	p.40
15. <i>Probleme</i> , Gabriel Autei, cl. a XI-a A	p.42
16. <i>Medalion – Wolfgang Amadeus Mozart</i> , Neli Maria Cepoiu	p.43
17. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p.45

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

